

Sygn. akt IV P 59/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy – Sąd Pracy w B. Wydział IV Pracy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Beata Grabiszewska

Ławnicy: A. K., L. Ś.

Protokolant: Bożena Michalak

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2018 roku w Bełchatowie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

w W.

o odszkodowanie

1. zasądza od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powódki M. K. kwotę 2200,00 zł (dwa tysiące dwieście złotych 00/100) tytułem odszkodowania;
2. zasądza do pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powódki M. K. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Bełchatowie kwotę 110,00 zł (sto dziesięć złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów sądowych.
4. wyrokowi w punkcie 1 (pierwszym) nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt IV P 59/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 17 lipca 2017 roku, skierowanym przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., powódka M. K. wносиła o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pozwany pracodawca rozwiązał z nią umowę o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, a jako przyczynę rozwiązania umowy wskazał przywłaszczenie mienia klienta w kwocie 200,00zł, o czym powziął wiadomość w dniu 6 lipca 2017 roku. Powódka zaprzeczyła twierdzeniom pozwanego wskazując, że przyczyna rozwiązania stosunku pracy jest nieprawdziwa. Oznacza to, że rozwiązanie umowy o pracę rażąco narusza przepisy o rozwiązywaniu umów.

W odpowiedzi na pozew z dnia 16 sierpnia 2017 roku pozwany - (...) Sp. z o. o. w W. wniósł o oddalenie powództwa

w całości i zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu strona pozwana podnosiła, że przyczyna rozwiązania umowy o pracę jest prawdziwa. Została zweryfikowana na podstawie nagrania z monitoringu. Zdaniem pozwanego dnia 3 lipca 2017 roku klientka przekazała powódce kwotę 2.220,00 zł, a w systemie została zarejestrowana kwota 2.020,00 zł. Powódka przywłaszczyła banknot o nominale 200,00 zł.

Na rozprawie w dniu 13 lutego 2018 roku pełnomocnik powódki zmodyfikował żądanie pozwu i wniósł o zasądzenie odszkodowania w kwocie 2.200,00 zł, w miejsce przywrócenia do pracy.

Pełnomocnik strony pozwanej wnosił o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. K. została zatrudniona w (...) Sp. z o.o. w W. od dnia 17.10.2016 roku na stanowisku kasjera, w pełnym wymiarze czasu pracy, najpierw na podstawie umowy o pracę na czas określony, a od 17 maja 2017 roku na czas nieokreślony. Pracę świadczyła w sklepie (...) w B.. Wynagrodzenie zasadnicze powódki wynosiło 2.200,00 zł.

/dowód: umowy o pracę, - część B akt osobowych powódki/

M. K. została przeszkolona do pracy na swoim stanowisku. Wykonywała czynności kasjera, sprzedawcy i udzielała informacji w punkcie informacyjnym. Zakres obowiązków powódki został określony na piśmie w dokumencie opisu stanowiska. Do jej obowiązków należało między innymi przyjmowanie i rejestrowanie zapłaty za towar oraz prawidłowe rozliczanie powierzonej gotówki i dokumentów.

/dowód: dokument opisu stanowiska – część B akt osobowych powódki, zeznania powódki M. K. – k. 44 w zw. z k. 52, k. 52/

W dniu 1 lipca 2017 roku M. K. świadczyła pracę na kasie. Tego dnia powódka obsłużyła klientkę, która za dokonane zakupy płaciła częściowo kartą bankową, a częściowo gotówką. Płacąc za zakupy klientka przekazała powódce kwotę 2.020,00 zł, w tym 10 banknotów o nominale 200 zł i jeden banknot o nominale 20 zł. M. K. także odliczyła 10 banknotów, wprowadziła kwotę gotówki przyjętą od klientki na kasę. Resztę wartości zakupów w kwocie 1.998,12 zł klientka zapłaciła kartą bankową.

/dowód: paragon fiskalny – k. 21-22, nagranie z monitoringu – k. 20/

Tego samego dnia kilka godzin później do sklepu zgłosiła się klientka z pretensjami podnosząc, że została oszukana przez kasjera i chciałaby rozmawiać z dyrektorem sklepu. Dyrektora sklepu tego dnia już nie było.

O zdarzeniu dyrektor J. S. został poinformowany w dniu 3 lipca 2017 roku. Poprosił klientkę następnego dnia i w podczas spotkania przedstawiła swoją wersję zdarzenia. Powiedziała, że płacąc za zakupy przekazała kasjerce 11 banknotów po 200 zł i jeden banknot 20 zł, a resztę zapłaciła kartą. Według paragonu miała dać kasjerce 10 banknotów o nominale 200 zł. Została zatem oszukana na kwotę 200 zł. W celu zweryfikowania zdarzenia J. S. i B. C. obejrżeli nagranie z monitoringu i stwierdzili, że klientka odliczyła i przekazała powódce 11 banknotów po 200 zł. Potem pieniądze przeliczała kasjerka

i było widać, że jest 11 banknotów dwustuzłotowych. Sprawdzali również rozliczenie kasetki, z którego wynikało, że powódka nie wykazała nadwyżki. Dokonano także sprawdzenia zapisu z kamer sejfowych oraz przelewów.

/dowód: zeznania świadków: J. S. – k. 45-46, B. C. – k. 46-47, M. B. – k. 51-52/

Oświadczeniem z dnia 7 lipca 2017 roku, pozwany (...) Sp. z o.o. w W. rozwiązał z M. K. umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy, z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, polegającego na przywłaszczeniu mienia klienta w kwocie 200 zł.

W treści oświadczenia pozwany pracodawca przedstawił opis zdarzenia. Podał, że „w poniedziałek 4 lipca 2017 roku klientka zgłosiła w sklepie (...) w B., że została oszukana przez kasjera i chciałaby rozmawiać z Dyrektorem Sklepu. W tym dniu Dyrektor Sklepu miał wolne, był to Kierownik Dyżurny – M. B., który przyjął zgłoszenie od klientki. We wtorek 4 lipca 2017 roku Dyrektor Sklepu – (...) zadzwonił do klientki i umówił się na spotkanie w tym samym dniu. Na spotkaniu klientka opowiedziała całą sytuację.

W dniu 1 lipca 2017 roku klientka robiła duże zakupy i płaciła za nie częściowo gotówką, którą wypłaciła z bankomatu w wysokości 2600 zł w nominałach po 200 zł. Resztę zamierzała zapłacić kartą. Klientka podeszła z zakupami do kasy i oprócz zakupów miała biuletyn sprzedaży. Kasjerka (M. K.) po nabiciu na kasę wszystkich artykułów poprosiła od klientki kwotę 2218,00 zł. Klientka dała kasjerce 2200,00 zł w nominałach po 200 zł i dodatkowo jeden nominał w kwocie 20 zł. Kasjerka wprowadzając kwotę gotówki przyjętą od klientki wbiła na kasę 2020 zł. Resztę klientka dopłaciła kartą. Klientka na całą inwestycję brała kredyt, stąd dokładnie wiedziała ile ma pieniędzy. Klientka odebrała paragon oraz resztę i wyszła ze sklepu. W tym samym dniu wróciła z tym paragonem, ponieważ miała dwa razy nabity ten sam produkt (lampy), tzn. nabity z biuletynu i z opakowań. Zwrot w kwocie 210,00 zł został wykonany w punkcie informacyjnym w sklepie w formie gotówki do ręki klientki.

Dopiero po powrocie do domu klientka przeliczyła pieniądze i zauważyła brak 200 zł wersus paragon zakupowy”.

W oświadczeniu pracodawca wskazał ponadto, że po tym zgłoszeniu w poniedziałek 3 lipca 2017 roku ochrona przejrzała nagranie z monitoringu z zaistniałej sytuacji. Na monitoringu widać jest jak klientka daje kasjerce 11 banknotów w kwocie 2200 zł, kasjerka również odliczyła 11 banknotów. Rozliczyła operację i nie zgłosiła nigdzie faktu nadmiaru gotówki. Po zakończonym dniu pracy M. K. rozliczyła się na „zero” nie wykazując nadwyżki w gotówce.

/dowód: oświadczenie – k. 5-6/

Oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę wręczył powódce J. S. w obecności B. C.. Najpierw zapytał powódkę o zdarzenie. M. K. nie wiedziała o co chodzi. Następnie powiedział, że wydała klientce za mało pieniędzy oraz że kwotę 200 zł schowała do kieszeni, co miło być widoczne na zapisie z monitoringu. Powódka prosiła o udostępnienie nagrania, ale jej odmówiono. Nie złożyła podpisu na oświadczeniu, nie otrzymała egzemplarza oświadczenia i wyszła.

/dowód: zeznania powódki M. K. – k. 44 w zw. z k. 52, k. 52/

Stan faktyczny rozpoznawanej sprawy Sąd ustalił na podstawie zeznań powódki M. K. oraz zapisu zdarzenia zarejestrowanego przez kamery monitoringu. Częściowo stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków J. S., B. C. i M. B.. Podstawą do ustalenia stanu faktycznego były również dokumenty załączone do akt sprawy i zawarte w aktach osobowych powódki.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania powódki. Zeznania te znajdują potwierdzenie w zapisie z kamer monitoringu. Z nagrania wynika, że klientka przekazała powódce 10 banknotów o nominale 200 zł i dodatkowo jeden banknot o nominale 20 zł. Powódka również odliczyła 10 banknotów.

Tym samym zeznania świadków J. S. i B. C. w przedstawionym zakresie nie zasługują na wiarę.

Sąd pominął zeznania świadka R. D., ponieważ nic nie wnoszą do sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest nieuzasadnione.

Zgodnie z treścią art. 52 § 1 kp pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie m. in. ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych (pkt 1) oraz popełnienia przez pracownika w czasie trwania umowy o pracę przestępstwa, które uniemożliwia dalsze zatrudnianie go na zajmowanym stanowisku, jeżeli przestępstwo jest oczywiste lub zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem (pkt 2).

W razie rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów

o pracę bez wypowiedzenia, pracownikowi przysługuje roszczenie

o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo

o odszkodowanie. O przywróceniu do pracy lub odszkodowaniu orzeka sąd pracy (art. 56 § 1 kp).

Przepis art. 52 kp wymaga do rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę istnienia uzasadniającej je przyczyny, przy czym to pracodawcę obciąża obowiązek udowodnienia wskazanej przyczyny rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Pracodawca ma obowiązek wskazania w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika jego przyczyny. Oznacza to, że powinna być ona określona w sposób, który jednoznacznie wskazuje, na czym w opinii pracodawcy polega wina pracownika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 1999 roku, I PKN 444/99 OSNAPiUS 2001, nr 9, poz. 313). W przypadku sporu przed Sądem Pracy, tak jak w niniejszej sprawie, Sąd każdorazowo musi badać, czy wskazana w oświadczeniu pracodawcy przyczyna jest prawdziwa, czy została wskazana konkretnie i czy uzasadnia rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1998 roku, I PKN 105/98, OSNAPiUS 1999 nr 10, poz. 335).

Rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 kp jest uważane przez judykaturę za nadzwyczajny sposób rozwiązania stosunku pracy. Powinno więc być stosowane przez pracodawcę wyjątkowo i z ostrożnością. Musi być uzasadnione szczególnymi okolicznościami, które w zakresie winy pracownika polegają na jego złej woli lub rażącym niedbalstwie (wyr. Sądu Najwyższego z 21.06.2005 r., II PK 305/04, MP 2005 r., Nr 12).

W rozumieniu art. 52 § 1 pkt 1 kp ciężkie naruszenie przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych zachodzi wówczas, gdy zachowaniu pracownika (działanie lub zaniechanie) można przypisać winę umyślną lub rażące niedbalstwo (wyr. Sadu Najwyższego z 21.07.1999 r., I PKN 169/99, OSNAPiUS 2000, Nr 20, poz. 746). Oprócz bezprawności działania koniecznym warunkiem zastosowania art. 52 § 1 pkt 1 kp jest stosunek psychiczny sprawcy do skutków swojego postępowania, określony wolą i możliwością przewidywania (świadomością). W pojęciu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych mieści się wina umyślna oraz rażące niedbalstwo - rodzaj winy nieumyślnej, której nasilenie wyraża się w całkowitym ignorowaniu przez pracownika następstw swojego działania, chociaż rodzaj wykonywanych obowiązków lub zajmowane stanowisko nakazują szczególną ostrożność i przezorność w działaniu (wyr. Sądu Najwyższego z 11.09.2001 r., I PKN 634/00, OSNP 2003, Nr 16, poz. 381). Bezprawność zachowania nie uzasadnia rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 1 kp, jeżeli stosunek psychiczny pracownika do skutków postępowania określony jego świadomością nie wskazuje ani na winę umyślną, ani na rażące niedbalstwo (wyr. Sadu Najwyższego z 7.02.2008 r., II PK 162/07, OSNP 2009, Nr 7-8, poz. 98).

Artykuł 52 § 1 pkt 1 kp posługuje się pojęciem ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych. Zakres podstawowych obowiązków pracowniczych nie został w przepisach prawa pracy uregulowany. Przykładowe obowiązki pracownika zostały wymienione w art. 100 i jak wynika z treści tego przepisu, mogą one, mimo braku takiej deklaracji ustawodawczej, stanowić podstawowe obowiązki pracownicze lub stać się nimi w konkretnych sytuacjach. Ma to miejsce wówczas, gdy ich naruszenie będzie analizowane w powiązaniu z rodzajem wykonywanej pracy. Częstokroć podstawowe obowiązki pracownika są wyszczególnione

w indywidualnym zakresie czynności.

W przedmiotowej sprawie pozwany pracodawca rozwiązał z M. K. umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy, z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, polegającego na przywłaszczeniu mienia klienta w kwocie 200 zł.

Powódka stanowczo przeczyła tej okoliczności. Zdaniem pozwanego fakt przywłaszczenia znajduje potwierdzenie w nagraniu z monitoringu.

Sąd nie podziela stanowiska pozwanego. Po obejrzeniu zapisu przebiegu zdarzenia zarejestrowanego kamerami monitoringu Sąd doszedł do przekonania, że klientka płacąc za zakupy przekazała powódce 10 banknotów o nominale 200 zł i jeden banknot o nominale 20 zł. M. K. także odliczyła 10 banknotów, wprowadziła kwotę gotówki przyjętą od klientki na kasę. Z pewnością nie można stwierdzić, że powódka otrzymała od klientki 11 banknotów po 200 zł.

Nadto należy wskazać, że klientka nie zgłosiła zastrzeżeń bezpośrednio po dokonaniu zakupów. Zgłosiła się do sklepu po kilku godzinach.

W międzyczasie mogło zajść szereg okoliczności mających wpływ na stan posiadanej przez klientkę gotówki. Pracodawca bezkrytycznie dał wiarę klientce, przy czym jednocześnie nie próbował dokładnie wyjaśnić sprawy z powódką. Rozwiązanie stosunku pracy w trybie dyscyplinarnym stanowi nadzwyczajny sposób rozwiązania stosunku pracy. Powinno więc być stosowane przez pracodawcę wyjątkowo i z ostrożnością. Zdaniem Sądu pracodawca nie dokonał w rzetelny sposób weryfikacji przebiegu zdarzenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że przyczyna rozwiązania stosunku pracy wskazana przez stronę pozwaną jest nieprawdziwa. Pracodawca nie udowodnił, że powódka przywłaszczyła kwotę 200 zł. Oznacza to, że rozwiązując umowę o pracę z powódką bez wypowiedzenia pracodawca naruszył przepisy Kodeksu pracy o rozwiązywaniu umów w tym trybie.

Zgodnie z treścią art. 56 § 1 kp pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów

o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie

o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. O przywróceniu do pracy lub odszkodowaniu orzeka sąd pracy. Przepisy art. 45 § 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Powódka z alternatywnych roszczeń wybrała odszkodowanie i wniosła o zasądzenie kwoty 2.200 zł.

Zgodnie z przepisem art. 58 kp odszkodowanie, o którym mowa w art. 56, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

W przypadku rozwiązania umowy o pracę zawartej na czas określony odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za okres wypowiedzenia.

Zgodnie z treścią art. 36 § 1 pkt 2 kp okres wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony i umowy o pracę zawartej na czas określony jest uzależniony od okresu zatrudnienia u danego pracodawcy

i wynosi 1 miesiąc, jeżeli pracownik był zatrudniony co najmniej 6 miesięcy.

M. K. była zatrudniona u pozwanego pracodawcy od 17.10.2016 roku, a zatem przez okres przekraczający 6 miesięcy. Natomiast wynagrodzenie powódki stanowiło kwotę 2.200 zł.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd na podstawie art. 56 kp

w zw. z art. 58 kp zasądził na rzecz powódki odszkodowanie w kwocie 2.200,00 zł, nie przekraczającej wysokości miesięcznego wynagrodzenia.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 kpc, wyrażającego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Wysokość tych kosztów Sąd ustalił na podstawie § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 265 ze zm.).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (j.t. Dz.U. z 2018 r. poz. 300 ze zm.)

w zw. z art. 98 kpc Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 110,00 złotych tytułem zwrotu opłaty od pozwu, której powódka nie miała obowiązku uiścić.

Na podstawie art. 477² § 1 kpc Sąd nadał wyrokowi w punkcie pierwszym rygor natychmiastowej wykonalności.